

Edit
advertentie

MOEDER IS BANG VOOR KINDER- LOKKERS

**De man met het snoepje ofwel de paranoia over de „kinderlokker”. Als een meneer aan je vraagt of je meegaat, moet je het eerst aan mammie komen vragen. Maar hoe zit het met de vader van het vriendje van je kind, de onderwijzer, de buurman?
Herma Vergouwe over: hoe vertel ik het mijn kind. Van de vakliteratuur hoef je het volgens haar niet te hebben.**



Toen mijn zoon een jaar of drie was, kende hij zo ongeveer alle mensen uit de buurt. Hij riep ze dan ook allemaal goeiendag in het voorbijgaan, zoals hij ook alle hondjes even wilde aaien en dat waren er nog al wat. Behalve voor mij een dagelijkse serie oponthoudjes leverde het hem enorme hoeveelheden snoepjes en koeken en repen op. Het kostte me de grootste moeite om al die lieve tantes en omes ervan te overtuigen, dat zoveel snoepwerk absoluut ongezonder was. Tenslotte wil je niet dat

de melktandjes bij zo'n kind al uit het bekje rotten, nog vóór hij ooit echt had kunnen knagen en kauwen.

Het kind was voor god en de duvel niet bang en vertrouwd letterlijk jan en alleman. Zolang het zenuwenverkeer mij nog noodzaakte om hem eerst aan een looplijn en later aan de hand te houden en nog wat later in het oog, was er geen vuiltje aan de lucht. Door hem kwam ik te weten, waar een bejaard meneertje al jaren heel allenig woonde en waar een invalide vrouw de wereld alleen nog maar zag vanuit haar raam op de tweede etage. Bijna alle hondenbezitters en hun keffers of droldraaiers leerde ik kennen.

Toen mijn knulletje vier jaar was, wist hij al feilloos een scooter te starten en op zijn vijfde wist hij méér van brommers dan mij ooit lief werd. Van gesnuffel bij trambestuurders kende hij de hele knopperij en waarvoor het nodig was en uiteraard was hij in de buurtwinkels meer achter dan vóór de toonbank. Tot zover niets aan het handje, tot de tijd aanbrak van het zelfstandig zandbakken en fontein bezoeken. Het „alleen“ rondjes fietsen of balletje trappen op het plein aan de overkant.

Ja, reken maar dat moeder op de loer lag vanuit het raam of vanaf het balkon: ik had er „maar één“, zoals men dat zo fijntjes onder je kennelijk te weinig voortgeplante neus weet te wrijven: „MAAR één“ in de trant van het Paasliedje „één ei is géén ei“. Ik hield hem fiks in de smiezen en behoudens de gebruikelijke knieschaafjes en bloedneusjes kwam dat éne Alles-Voor-Mij steeds behouden thuis. In die jaren werd er ergens een kindje van zijn leeftijd vermoord. Een openhartig vrolijk ventje, net als die van mij.

Meegaan met een aardige meneer

Meegegaan met een „aardige“ meneer. Mijn zoontje ving dat op uit de nieuwsberichten en wilde er alles van weten. Zo voorzichtig als ik kon, legde ik hem het geval uit en besloot met de woorden: „Ga dus nóóit met iemand mee, wát hij ook belooft!“ Mijn kind keek me open aan en zei geruststellend: „O, maar dan let ik wel op, hoor. Dan kijk ik eerst of hij niét aan mijn keeltje voelt.“ Een weeë buikpijn en een overslaand hart kreeg ik: hoe leg je uit wat het verschil is tussen gewurgd worden en „aan je keeltje voelen?“ Ik zat met mijn bek vol tanden, vertederd en verward, doodsbang en opstandig. Toen — die keer — heeft Pipo ons gered, want die begon juist op de televisie en zo kon ik achter dat weerloze kinderruggetje ongemerkt proberen na te denken.

Ik dacht aan mijn eigen kindertijd. We woonden tussen Zeist en Driebergen en fietsten elke dag door kronkelige boswegen naar school. We woonden af-

gelegen *in* het bos, dus daar speelden we ook. Het barstte daar op die wegen en in die bossen van de „vieze mannen“. Soms zat er één te gluren vanuit een struikgewasje, soms dook er één op langs het fietspad met zijn klokkenspel bloot, soms deed er één een plas in de richting van de weg, als je net voorbij kwam. Of ze riepen: „Hé, mot je neuken?“ of „kut-kut-kut“. Trouwens, ik dacht jarenlang dat mannen hun plas er uit moesten schudden, omdat we zo vaak een man zagen „plassen“ achter een boompje met schud-bewegingen... Maar ik was nog nooit meegegaan met zo'n „vieze man“ en dat vroegen ze trouwens ook niet. Pas véél later (en dan bedoel ik érg veel later, want mijn hemel, wat was ik tot op hoge leeftijd een onwetende verwarde naïeve troelala!) nou dan, véél later „leerde“ ik, dat die „vieze mannen“ alleen maar exhibitionist waren, of gluurder, of weetik-wat. Ik was er ook niet zo bang voor. Als je buiten woont en in de bossen leeft, dan wen je aan dat soort piemelvertoners en kut-roepers, zoals je went aan spinnen en torren en knetterend onweer waar altijd wel een boom van slijt of helemaal te gronde gaat.

Véél vervelender

Waar ik NIET aan wende en wat men GEEN „vieze mannen“ noemde, dat vond ik als kind véél vervelender. Walgelijk vervelend! De vader van een klasgenootje, die onder mijn rokje probeerde te frommelen als even niemand keek. De onderwijzer die „bestraffend“ prikte waar borstjes begonnen te groeien, als hij mij „toesprak“ over foute sommen — ja, ná schooltijd natuurlijk, bij het overblijven-voorstraf. De buurman, die me naar school zou rijden en het „wel even aan mijn moeder zou zeggen dat ik zo lastig was“ als ik achterop wilde zitten en niét op de stang, omdat hij dan met zijn fettige dijen steeds langs mij heen wreef. Dat waren allemaal géén „vieze mannen“, maar nette burgers tot en met elke zondag naar de kerk en bidden voor en na het eten. Dat waren géén vreemden met wie je „niet mee mocht“ maar bekenden waar je „mee móest“. De vader, de onderwijzer, de buurman. Het gezag. Het „eigene“.

Nee, intussen zélf moeder zijnde, had ik niet veel aan vroegere lessen. En de vroegere ervaringen maakten alleen nog maar verwarder: je wilt je kind toch niet laten vermoorden!! Maar je kunt het ook niet „eeuwig blijven vasthouden“ en zult het „ooit moeten loslaten“. Ik knoopte mijn zoontje in het oor, en bond hem op het hart, en hamerde het in zijn hoofdje: „Ga nóóit met iemand mee en zeker niet met vreemden!“ En met „vreemden“ ging hij dan ook niét mee. Hij kwam het

ALTIJD en EERST vragen: „Ik mag een eindje omrijden met die meneer van die witte volkswagen. Zeker wel goed, hè?” Néé, dat was niét goed, want weet ik wie die meneer is? Niks eindje omrijden. Het kind totaal perplex: „Maar hij heeft een witte volkswagen, zó een” (en hij haalde zijn minispeelgoed-witte-volkswagentje erbij), waarop ik zei: „Ik heb die vent nog nooit gezien, ik ken hem niet.” Zoontje wanhopig: „Je kent hem wèl, hij komt altijd bij de slager en ik heb hem al zo vaak gezien.”

Deze soort drama's zou zich nog vele malen herhalen: „Gotsiedooooome, mama, wat gemeen, ze hebben een pe-kinees! Je weet wel, net zo een als die mevrouw boven de garage, dié ken je toch zeker wel? Nou dan.” (En de wereld is vol van pekinen en je gaat niét dat huis in om met die hond te spelen, want die kun je op straat ook aaien.) Al gauw kreeg ik een zeer verbolgen – en ditmaal wèl bekende – oudere buurtgenote aan de lijn. Ze wilde mijn zoon een reepje chocola geven, maar dan moest hij even mee naar boven en stel je voor zeg, dat kind verdomt het. Alsof zij zo makkelijk op haar stramme benen even heen en weer kon naar drie-hoog. Hij had gezegd „Ik mag niet naar boven van mijn moeder”, nou, dat was dan mooi, maar ze gaf hem géén chocola meer.

Totaal-verbod

Vóór ik haar kon uitleggen wat de reden was van het totaal-verbod, hing ze al op. Ze zou het trouwens toch niet begrepen hebben. Misschien had ze wel een aanklacht tegen me ingediend, omdat ik haar verdacht van kinderlokkerij en kindermoord... Je zal er maar mee zitten, als in je broek schijtende bange moeder. Of vader. Want er wordt wat broekgescheten op dit gebied, waar of niet? Persoonlijk wilde ik graag èn zindelijk blijven èn mijn kind behoeven. Mag ik soms? Het is al erg genoeg dat er voor kinderen in ons land geen plaats meer is, waar of niet? Verkeerswegen gaan vóór speelplaatsen. Hoogbouw gaat vóór zandbakken. Kinderen moeten opzij, moeten opstaan, moeten hun kop houden, moeten met twee woorden spreken. Kinderen moeten barsten. Je kunt op veel manieren proberen je kind (en andermans kinderen) te verdedigen of te beschermen, maar hoe moest ik die kinderlokker aanpakken?

Naarmate de tijd drong, dat wil zeggen mijn zoon minder begreep wat „vreemden” waren en ikzelf meer in de rats zat, ging ik er alles over lezen, wat ik te pakken kon krijgen. Dat was niet mis, mensen. Er wordt wat afgeluld in woord en geschrift op het kinderlok-gebied. Ik kan jullie wel verzekeren, dat de zoge-

naamde vakliteratuur van de deskundigen mij hoegenaamd geen moer heeft geholpen. Als ik lees, dat de kinderlokker een wat schuwe man is, die moeilijk contacten kan leggen op volwassen niveau en ietwat gestoord is in zijn communicatie met meer gelijkwaardig-erotische partners – nou dan gooi je dat maar in mijn pet of voer je die portie maar aan fikkie, maar ik kan dat niet verkopen aan mijn argeloze kind.

Dat wordt dan net zo'n kolder, als in het verkeer (kindermoordenaar nummer één!) waarschuwen voor iemand, die net ruzie had met zijn vrouw en moeilijkheden met zijn baas en impotentieklachten en een borreltje op en een defecte stuurinrichting in zijn auto. Ga heen alsjeblieft. Dat zijn achteraf-verklaringen voor de advocaat die de strafmaat wil helpen verminderen, maar wat kopen de ouders van een intussen al onherroepelijk dood daarvoor? En sterker nog: hoe wil je je kinderen daarvoor waarschuwen?

Erover praten met andere ouders

Ik probeerde erover te praten met andere ouders en opvoeders. Dat werd in het algemeen een nog grotere flop: de meesten bleken als de dood voor welk soort sex-gedoe dan ook, als het kinderen betrof en woorden als „levenslang” en „doodstraf” rolden uit de mondjes alsof het niets was. Als ik dan zei, dat ik niet zozeer bang was voor een of andere blote bil of gestrekte piemel, maar méér om wat zo'n persoon wellicht in paniek nog méér zou kunnen doen, keek men mij aan of ik Miss Hoer zelf was. Gooi dat dan óók maar in mijn pet: als men sex zó vies vindt en zó strafwaardig, dan kunnen we nergens meer over praten. (Zelfs niet over hoe we onze kindertjes maakten en kregen. Laat staan of we ze bedoeld en gewent hebben verwekt, gebaard èn gehouden.)

In die jaren spraken de kranten tamelijk duidelijke taal. Tenminste waar het de kale nieuwsgeving betrof en niét de Duysige commentaren. Een vader heeft met zijn twee zoontjes en drie kinderen van andere familieleden (twee meisjes en een jongetje) geflikflooid op seksgebied. Kinderen tussen drie en tien jaar. Hadsjekidee. Een meneer van 52 jaar vree met (veel) meisjes tussen 12 en 14 jaar en werd pas „gesnapt” toen een ouder een brief vond in de tas van haar kind („mijn kind doet zoiets niet” hoor je dagelijks – en even dagelijks doen kinderen „iets” wèl). Een meisje van veertien wordt door drie oudere kennissen meegepikt en door alle drie verkracht. Let wel: kennissen. Oudere. Een jongetje wordt door een buurman „gebruikt” en vermoord. Een jongetje wordt door iemand die bij zijn school werkt, meegenomen en vermoord. Een negen-jarig meisje mag met een buur-

man meerijden en wordt gedood. Een driejarig kind wordt vermoord door een vriend van de ouders.

Enfin, zoek het maar niét na in je geheugen, want ik neem nu maar een paar voorbeeldjes uit enkele jaren geleden uit de vele krantenknipsels, die ik TOEN verzamelde. En al die tijd zat ik met de angst om mijn kind, met de deskundige achteraf-blabla van de wetenschap en... met het feit, dat er nog steeds en al jaren (en godbetert nú nog!) wordt geziikt over „vreemden” die „snoep aanbieden” of „auto's hebben” en „vies doen”. Omdat een „vreemde” voor een kind iets anders is dan voor ons wijze volwassen oudere mensen – omdat bijna alle kindermoorden door „kinderlokkers” geschieden door bekenden van het kind (een werkelijk bekende als familie of bureu of school-omgeving of iemand die het kind bekend voorkomt), ging ik – intussen ook wel weer een paar jaar geleden, eens praten met „autoriteiten” als kinder- en zedenpolitie.

Ik wilde het weten

Ik wilde weten wat een kinderlokker was, want ik wilde mijn kind behouden. Punt. Uit. Ik was bang. Daarom. Toen zat ik wel te klapperen met mijn oortjes, bij wat ik daar hoorde. Die kinderlokker, waar wij zo bang voor zijn, die bestaat helemaal niét!!! Of anders gezegd: dat is iedereen. U en zij en jullie en jij en ik. Iedereen kan ooit tot IETS komen, waarvan hij of zij tevoren nóóit dacht er toe in staat te zijn. Oude mensen, jonge mensen, mannen, vrouwen, frustraten, normalen, godsdienstigen of losbollen. Niks homofielen of psychopaten. Niks lustmoordenaars of perverselingen. Er wordt ontzettend veel en vaak door grote mensen en kinderen met elkaar gevoelesefast en evenzo vaak gaat dat van Groot Mens uit als van „Klein Kind”. Er wordt misschien wat méér gedingesedoest door mannen met meisjes dan door mannen met jongetjes. Vrouwen met kleinere meisjes of jongetjes gaan bijna altijd „vrijuit”, want dat heet „moederlijkheid”.

Zou het daarom zijn, dat vrouwen zelden een jongetje of meisje in paniek doden? Omdat ze niet „verdacht” worden? Niets „verbodens” doen? Ik zou het verdomd graag willen weten, want intussen heb ik ook met tientallen (zo niet honderden) grote jongens en mannen gesproken en het blijkt dat er door Volwassen Oudere Vrouwen al jarenlang en op grote schaal op alle mogelijke manieren met Jongere Minderjarige Onvolwassen Jongens werd en wordt gehupsamekeed. Ik bedoel: gevrijd. Duidelijker gezegd: gecohabiteerd, klaargemaakt, genaaid. Kortom, gevan-allesd.

Ja maar, wat deed ik nou met die weten-

schap met *mijn* kind? Of anders gezegd: hoe loste ik mijn panische angst op, dat toch misschien – ooit – iemand – mijn god, het zal je kind maar wezen, en ik heb er „maar één”. Allereerst wil ik zeggen, dat die *angst* is gebleven. In het algemeen dan. Laat niet iemand van de huisgenoten later thuiskomen dan de afgesproken tijd, want dan sterf ik duizend doden van zorg en angst. Laat alle beminden mij zeggen waar zij zijn, want anders zit ik verlamd van de piekerij. Ik heb dus niét „makkelijk praten”, want ik „vreet me op”.

Openhartig

Verder: heb ik mijn zoon (en tientallen andermans zoontjes en dochtertjes) eerlijk en openhartig van alles en nog wat verteld *inclusief* wat „wij” denken (leve de liefde) en wat „anderen” helaas nog wel eens vinden (sex is vies, praat je niet over, mag niet en van liefde nog nooit gehoord in dezen).

Ook dit: dagelijks en regelmatig merk ik, dat kinderen tussen school en eten (dus tussen ongeveer vier en zes uur) NIET hoeven te zeggen thuis, waar ze zijn en wat ze doen. Zelfs niet als het 's winters vroeg donker is. Zelfs niet, als die kinderen bloedbanen (snelverkeerswegen) of slagvelden (stadsstraten) over moeten. Wat zijn dat voor

ouders die van hun (kleine) kinderen niét hoeven of willen weten, waar ze zijn en wat ze doen? Met wie ze omgaan en waarom? Die ze in het donker of al-lenig laten loslopen? Die ze niet vertellen van liefde en liefde, voor mijn part dus sex of gevoel genoemd, ALS je maar praat.

Na jaren van onzekerheid en onwettendheid, maar ook na jaren van eerlijk nadenken, is het hier in huis zo: we willen *weten* waar je bent. Zeg *tevoren* waar je heengaat, met *wie* en *waarom*. Houd je aan de *afspraken* om thuis te zijn. Want dit weet ik nu zeker: iedereen kan een kinderlokker zijn of worden (ook u, meneer, ook uw broer mevrouw, enzovoort), de moordenaars zijn *bijna* altijd „bekenden” van het kind en/of de ouders, de sexproblemen zijn *niet* die van het kind, maar van de omgeving, en door het verkeer worden méér kindertjes gedood per week dan ooit door een „lokker” per jaar. Dan heb ik het nog niet eens gehad over de ijdelheid van ouders die hun kinderen zomaar meegeven aan *zogenaamde* televisie- of filmmakers. Of over de *levensgevaarlijke* kant van de *gezagsopvoeding*: kinderen gaan met iedereen mee, die *zich voordoe*t als „autoriteit”: leer ze *ongehoorzaam* te zijn!

Herma Vergouwe

Edit advertentie

Advertentie

'T HEEN EN WEER

EEN NIEUWE UITGAVE VAN DE NVSH

„'t Heen en Weer” is er om de berichtenstroom tussen het Algemeen bestuur, het Verenigingskantoor, de Verenigingsraadsleden, de Afdelingsbesturen en alle actieve leden mogelijk te maken. Als u op de hoogte wilt zijn en blijven van - de activiteiten in de vereniging, nieuwe uitgaven van boeken en films, organisatorische veranderingen, nieuws van de landelijke werkgroepen en andere (vaak) zakelijke informatie - is dat blad voor u gratis. Stuur u een briefkaartje naar Postbus 64, Den Haag en zet daarop:

Ik wil graag 't Heen en Weer krijgen.